

A Quo die inuocaui te.] Clarius exprimit quod versu præcedenti obscurius protulerat, quomodo videlicet nomen & eloquium suum Deus erga se magnificauit. Quo die, inquit, inuocaui te, respondisti mihi, &c. Quid. Cum essem in angustijs persecutionis & exilij constitutus, inuocaui te, pro fide, spe, ac fiducia mea, quam in te collocaui, & tu me secundum benignitatem tuam exaudisti, & animum meum admodum corroborasti, ne mole afflictionum pressus, conciderem: id quod fidem ac veritatem eloquij tui mirum in modum illustrauit.

Celebrabunt te Domine.] Respicit ad id quod dixit: Magnificasti nomen tuum. Reges terræ, inquit, celebrabunt te, cum audierint eloquia oris tui: id est, Veritatem eloquiorum tuorum in me magnificè declaratam. Exponunt aliqui de vicinis regibus, Hiram videlicet, rege Tyri, & Toi rege Hamath. Mihi videtur posse intelligi de regibus terræ non cuiusuis, sed Israëlitis: hoc est, de posteris ac successoribus Dauidis.

Et cantabunt in vijs Domini.] hoc est: Cantabunt de vijs Domini. Sic illud est Prouerb. 10: רשתו בייך מוסבה: id est, Bibite in vino, quod infudi pro, Bibite de vino. Cantabunt de operibus ac studijs Domini, inquit. Cantabunt de bonitate, fide, ac veritate Domini, quibus suis succurrere solet. Quid autem cantabunt? Subijcit: Quod magna sit gloria Domini, quod sit excelsus quidem, & tamen humilem & abiectum respiciat, sublimem verò & elatum de longè cognoscat. hoc est quod clementer succurrat afflictio & humiliato, elatum verò de longinquo cognitum despiciat & sternat. Est autem cognoscere aliquem de longinquo, statim absq; vilo familiaritatis commercio, velut ex remotis, quis & qualis sit, cognoscere, ac cognitum aspernari. Intelligit autem Vates de se, & Saule: deq; eo reges cantaturos dicit, quod se humilem clementer aspexerit Deus, & in regni solium præter spem omnem euexerit: Saulem verò, regni potentia sublimem & elatum, velut propius aspiciere dedignatus, de longinquo cognitum despexerit & abiecerit.

Si ambulauero in medio tribulationis.] Iam consequenter de spe ac fiducia sua canit, quid sibi de Deo in futurum speret. Potest fieri, inquit, vt rursus incidam in tribulationes, & obnoxius siā malitiæ malorum hominum. Verum qua sum erga te fiducia, non desereres me, sed viuificabis potius, & iram inimicorum meorum cohibebis, meq; potenti tua dextera seruabis. Ego quid sum? Nullæ sunt meæ res. Tu verò Domine perficies pro me omnia, quibus me destinasti: faciesq; illud non meo merito, sed pro tua benignitate, quæ nunquam intercidit: nec patieris, vt quæ tu ipse instituisti ac cœpisti, intercidant. Loquitur de causa regni ad quod fuerat delectus. Commendat hanc Domino, faturq; se illi perficiendo ac moderando prorsus esse imparē: ideoq; sperare, non de futuro Domino causæ, quam ipse & cœperit, & mirabiliter hætenus direxerit.

Celebrabo te toto corde meo.] Quid hinc obseruandum sit, vide supra Psal. 9. vers. 1. & Psal. 111. vers. 1. **OBSER.**

Coram potentibus psallam tibi.] Obseruandum hinc est, quod non simpliciter dicit, Psallam tibi: sed, Coram potentibus psallam tibi. Habet hoc Dauid peculiare, vt se vel in medio Ecclesiæ, vel in Ecclesia magna, vel in concilio rectorum, vel in confessu seniorum, vel coram omni populo, laudaturum Dominum dicat: quale est, quod hic quoq; canit: Coram potentibus psallam tibi. Gaudebat ergo ea laude Dei, quæ vel coram multis vel coram rectis, aut coram potentibus, magnis, ac primoribus populi offerretur. Faciebat enim ad illustrandum ac propagandum quoq; gloriā Dei magis, quam si sola ipsius conscientia teste in occulto perficeretur. Itaq; obseruandus est hic illius animus, quem non puduit, seq; & sua omnia extenuare coram quibusuis, quo gloriā diuini nominis illustraret. Hoc enim omnino faciendum est ei, qui bonitatem, fidem, ac beneficentiā Domini ex animo de prædicare ac celebrare constituit.

Procumbam ad templum sanctum tuum.] Obserua, quod sanctuarium ac tabernaculum Dei vocat חַיִל, id est, regiam ac palatium Dei sanctum, seque ad fores illius procubiturum canit. Admonemur, quo sint honoris affectu, & quam religiosa reuerentia, ea loca prosequenda, quæ diuino sunt nomini & Ecclesiæ Dei deputata. **OBSER.**

Et celebrabo nomen tuum.] Cogitemus hinc, quid sit potissimum faciendum in templo sancto Dei: id videlicet, quod omnis est religionis caput & finis, ad quod dirigenda sunt omnia. Celebrabo, inquit, nomen tuum. Est autem nomen Domini celebrare, ea de Deo prædicare, quæ ad laudem nominis eius faciunt.

Propter benignitatem tuam, & propter fidem tuam.] Obserua hoc quoque loco coniunctionem benignitatis ac fidei Dei, quæ hætenus Psalmis decem & septem, locis 23. coniunguntur. De harum vocum coniunctione annotaui obiter supra Psal. 108.

Quia magnificasti super omnia nomen tuum, & eloquium tuum.] Consideremus hinc, quod non dicit, Quia magnificasti nomen tuum ac salutem meam, ideo celebrabo bonitatem ac fidem tuam: sed, Quia magnificasti super omnia nomen tuum, & eloquium tuum. Ergo non tam de salute sua, quam de eo lætabatur, quod nomen & eloquium Dei magnificatum esset, & illustratum.

Et vide, quæ coniungat: benignitatem Dei, fidem Dei, nomen & eloquium Dei.] Hæc concurrerunt in liberatione ac salute Dauidis. Habuit Deus rationem bonitatis ac fidei suæ, adeoq; & nominis & eloquij sui. Hisce veluti respectibus tribuit Propheta, quod esset e manu inimicorum liberatus. Admonemur, vt & nos ista in Deo consideremus, & ab illis immota fide pendeamus.

Quo die inuocaui te.] De eo, quod inuocanti se Deus responderit, dictum est aliquoties. Illud hoc loco obseruandum est, quod dicit: Multiplicasti in anima mea fortitudinem. Quid est, multiplicari fortitudinem in anima, aliud, quam animam frequenter & admodum diuina consolatione in rebus tristibus, ne cœcidat, erigi, & confirmari? Admonemur hinc, quomodo suos Deus in rebus aduersis ad patientiam malorum spiritu suo corroboret, donec tempestiuū fiat, vt prorsus liberentur. Deinde, quomodo id tum potissimum fiat, quando in angustijs constituti, opem Domini ex corde inuocant: Sic Christo con-